

host **OHEŇ**
PROBUZENÍ

Draconis Memoria
KNIHA PRVNÍ

ANTHONY RYAN

Autor bestsellerové trilogie Stín krkavce

PROLOG

Příjemce hlášení:
Správní rada
Kovolodní obchodní syndikát
Vnitřní úřad
Feroská podniková sdružení

Hlášení podává: Lodima Bondersilová — dočasná ředitelka carvenportského odboru Arradsiánských kontinentálních sdružení

Datum: 29. settemra 1578 (166. den firemního roku 135 dle korporátního kalendáře)

Předmět: Okolnosti úmrtí pana Havelica Dunmorna, ředitele carvenportského odboru Arradsiánských kontinentálních sdružení

Vážení pánové a dámy,
než se Vám do rukou dostalo toto hlášení, bezpochyby jste již byli prostřednictvím Modrého transu uvědoměni o úmrtí mého bezprostředního nadřízeného pana Havelica Dunmorna, jakož i o prvním odhadu souvisejících ztrát na životech a značné materiální zkáze, jež onu tragickou událost provázela. Tuto písemnou zprávu vypracovávám s nadějí a s očekáváním, že učiní přítrž věškerým nejapným a nezavěšeným zvěstem šířeným konkurencí nebo zaměstnanci Syndikátu (viz příloha, kde najdete seznam osob, u nichž doporučuji propuštění z pracovního poměru a ukončení pracovní smlouvy). Mám v úmyslu podat jasné a nezaujaté

líčení událostí a poskytnout tak lepší podklady pro rozpravy Rady a pro případné navazující směrnice, jež Rada možná uzná za vhodné vydat.

Ke zmíněnému incidentu došlo na území a v okolí Vykrvovací a Přístavní čtvrti města Carvenportu dne 26. settemra. Rada se jistě pamatuje na zprávu, kterou prostřednictvím Modrého transu podal pan Dunmorn dne 12. dimestra a v níž popsal úspěšný odchyt divokého Černokožce (o nějž se postarala Nezávislá kontraktorská společnost Řetězníci), který následoval po dlouhé výpravě do jihozápadních končin arradiánského Vnitrozemí. Radu rovněž odkazují na deset předchozích čtvrtletních písemných hlášení našeho odboru, jež se týkala stále větších úbytků v umělém chovu s tím, že ze všech druhů se nejkratšího věku dožívají právě Černokožci. Nepochybuji, že Radě není třeba připomínat stále nižší účinnost produktu získávaného z inbredního a mladého chovu. Odchyt živého a zdravého divokého Černokožce (první takový odchyt za víc než dvanáct let) byl proto v řadách zaměstnanců Syndikátu přijat se značným nadšením, neboť nabízí vyhlídku na posílení pokrevních linií a zajištění kvalitního produktu pro nadcházející léta. Taková očekávání se naneštěstí záhy ukázala předčasná.

Černokožce, dospělého samce o délce přibližně šestnáct stop, bylo mimořádně těžké zvládat, byl neustále neklidný, a i pod sedativy a s náhubkem na tlamě se pouštěl do nebezpečných výpadů. Několik vykrvovačů došlo při zápase s tímto nebezpečným tvorem k úrazu a jeden zůstal zmrzačený, když se Černokožci podařilo tohoto muže přimáčkнуть ke stěně kotce poté, co několik hodin předstíral ospalost. Na vychytralost různých plemen obývajících tyto kraje poukazují často jak vykrvovači, tak přírodovědci, ale musím se přiznat k značnému vnitřnímu neklidu, který ve mně vyvolává zlomyslná vypočítavost vykazovaná tímto konkrétním exemplářem, vlastnost, jež za všechna ta léta, co pobývám na tomto světadíle, nebyla dosud zaznamenána.

Vedle svých častých agresivních projevů se Černokožec rovněž odmítal spářit s kteroukoli v zajetí chovanou samicí a pokaždé, když byla nějaká umístěna do jeho blízkosti, reagoval buď prezíravostí, nebo útokem. Zde je třeba poukázat i na mimořádnou zdráhavost

ze strany Černých samic zdržovat se v přítomnosti jejich divokého bratrance; všechny už jen při pohledu na něj propadaly krajnímu rozrušení, které doprovázely výraznými hlasovými projevy. Proto po čtyřech měsících bez vyhlídky na úspěšné spáření a za rostoucích nákladů na krmení a péči vydal pan Dunmorn příkaz tento exemplář vykrvit. Příkládám zápis své diskuse s panem Dunmornem, kde se mé stanovisko v této záležitosti podrobně vyjadřuje a na tomto místě nevyžaduje opakování.

Pan Dunmorn rozhodl, že se vykvrvení pojme jako oslava, akce k pozvednutí místní morálky, která v nedávné době utrpěla těžkou ránu poklesem trhu a následným snížením výkupních cen. Bylo proto nařízeno, že vykvrvení se uskuteční stejného dne jako Krvezkouška, jež se nikde jinde zpravidla nepovažuje za den oslav, ale která se v těchto odlehlých končinách stala něčím na způsob každoroční veselice. Představa, že pouhá náhoda pozvedne dítě k blahobytnému životu, silně rezonuje u lidí, již leckdy zjišťují, že jejich ambice brzdí tvrdá realita jejich individuálních schopností.

Aby slavnosti ještě víc zpestřil, měl pan Dunmorn v úmyslu padesátinu získaného produktu vyhradit pro obyvatelstvo prostřednictvím tomboly. S ohledem na aktuální tržní cenu neředitel Černé nepochybuji, že Rada pochopí, s jakým nadšením se toto nařízení setkalo a že se stalo hlavním důvodem, proč bylo okolí vykrovovací kádě obklopeno tak početným davem lidí.

OSOBNÍ VYPRÁVĚNÍ

Pevně doufám, že Rada pochopí mé přiznání, že se mi nepodařilo ustavit přesný řetězec událostí vedoucích k závěrečné pohromě. Navzdory svému největšímu úsilí se tohoto úkolu nedokážu uspokojivě zhostit. Řada očitých svědků má již naneštěstí místo v hrobě a ty, kteří dosud setrvávají naživu, rozum často opustil v míře hraničící se šílenstvím. Kontakt s neředitelovým produktem může mít nepředvídatelné následky. Pokud jde o mé vlastní líčení, nebyla jsem přítomna Krvezkoušce ani vykvrvení, neboť jsem se rozhodla zůstat raději na Akademii, abych se popasovala s obrovskou masou nevyřízené korespondence.

Přibližně dvacet minut po čtrnácté hodině mne z práce vytrhlo rozrušené pokřikování za oknem. Když jsem se vydala zjistit, co se děje, naskytl se mi pohled na dav lidí, kteří se ulicemi hnali velkou, ba přímo panickou rychlostí a mezi nimiž byla řada vyděšených, sinalých či plačících tváří. Ve srocní jsem zahlédla jednu ze svých studentek, a proto jsem otevřela okno a zavolala na ni. Protože to bylo chytré a nápadité děvče, jak je u mých svěřenkyň pravidlem, podařilo se jí z davu vymanit tak, že vyšplhala na školní plot, odkud na mě zavolala: „Je na svobodě, madam! Černokožec se volně pohybuje městem! Spousta lidí je po smrti!“

Musím se přiznat, že v té chvíli jsem propadla ostudné nerozhodnosti, za niž přirozeně prosím u Rady o odpuštění. Věřím nicméně, že uznáte, že k takové situaci za celý můj třicetiletý pobyt na tomto kontinentu nikdy nedošlo. Po neodpuštělné několikavteřinové prodlevě jsem se nakonec vzpamatovala do té míry, že jsem se dokázala své žačky zeptat: „Jak to?“

V dívčině tváři se v onom okamžiku objevil netypický zmatek a uplynulo půl minuty, než se opět, zajímavě a nepřesně, zmožila na slovo: „Krvezkouška... Jedna žena... Žena s dítětem...“

„Ale vždyť je obvyklé, že na Krvezkoušku přicházejí rodiče s dětmi,“ namítla jsem s jistou netrpělivostí. „Podej jasnější hlášení!“

„Ona...“ Tvář mé žačky poté nabyla výrazu, v němž se ve stejné míře mísil úžas s hrůzou. „Ona skočila.“

„Skočila?“

„Ano, madam. S tím dítětem... Popadla ho a... skočila.“

„Kam skočila?“

„Do té kádě, madam. Zrovna když vykrovovač napíchl Černokožce... Skočila do kádě.“

Z nelíceného zmatku ve tváři své studentky a také z četných popálenin a krvavých skvrn, jimiž měla ušpiněné šaty, jsem usoudila, že žádné další užitečné informace mi již nebude s to podat. Poté co jsem jí přikázala, aby se odebrala na kolej a zajistila bezpečí mladších žaček, vyňala jsem ze sejfu ve své pracovně plnou sadu flakonů a chvatně jsem se vydala do Vykrovovací čtvrtě. Nechci Radu zatěžovat vyčerpávajícím popisem zkázy, jíž jsem byla svědkem při cestě, ani tím, co jsem spatřila, když jsem dospěla na místo, kde mělo dojít

k vykvrvení Černokožce, ani vypočítávat množství mrtvol, ale omezím se na prohlášení, že jsem viděla dost na to, abych se přesvědčila o pravdivosti studentčina líčení.

Káď sama byla zcela rozbitá, třísky pevných dubových desek se rozletěly do širokého okolí, což platilo i pro Černokožcovu krev. Ta se v hustých tratolištích rozlévala na dlažbě ulice nebo jí byly potřísněny okolní domy, v nichž byla všechna okna dokořán, aby se lidé mohli pokochat podívanou připravenou panem Dunmornem. Diváci, kteří nezemřeli na místě po požití krve, se potáceli nebo svýjeli na zemi, buď šílenstvím, nebo bolestí. Díky odolnosti vůči účinkům krve jsem dokázala dojít až k pozůstatkům kádě, kde jsem zahlédla ženské tělo napůl zanořené v nejhlubší louži krve. Nebyla jsem schopna určit její věk ani totožnost, neboť kůži měla zčernalou a zuhelnatělou přímým stykem s produktem, nicméně z jejich útlých proporcí jsem usoudila, že byla mladá. Jedinou stopou po Černokožci byly roztržštěné pozůstatky jeho řetězů. Pokud šlo o dítě, o němž se vyjadřovala má studentka, po něm jsem nikde žádnou stopu nezaznamenala.

Poté třeskot pušek přitáhl mou pozornost k přístavu, kam jsem ze své aktuální vyhlídky snadno dohlédla skrze několik po sobě jdoucích řad domů, jež lemovaly cestu zkázy. Na pozadí střelby bylo možné rovněž rozlišit zřetelný ryk. V tom okamžiku mi připadalo vhodné požití velkou dávkou Zelené, která mi umožnila rychlý přesun do přístavu, načež jsem poprvé spatřila i ono uprchlé zvíře. Prorazilo si cestu až na hráz. Sice s každým krokem ronilo krev z napíchnutého místa na krku, ale navzdory této ztrátě pustošilo se zběsilou energií dál své bezprostřední okolí. Viděla jsem, jak několika švihnutími ocasu rozmetalo na kusy dům správce přístavu a poté upřelo pozornost na plavidla kotvící u hráze. Hned několik jich právě odplouvalo, jejich posádky se s horečným chvatem snažily vyhledat útočiště na otevřeném moři, ale šesti z nich pro zdárný přesun do bezpečí očiividně chyběli lodníci nebo rozhodnost.

Černokožec vyskočil na robustní příbřežní parník *Poctivý podíl*, který potopil jen svou vahou, přičemž tlamou zbavenou náhubku porafal ve vodě se zmítající lodníky. Poté obrátil pozornost na sousední nákladní plavidlo Briteshorských nerostů o výtaku asi dvou

set tun, na němž začal ničit kormidelnu a komíny s neustále dokořán otevřenou tlamou, z níž se marně snažil vychrlit oheň. Na tomto místě musím zdůraznit prozíravost vykrvovačů, kteří netvora na úvod oslabili tím, že mu přetali naftovody. Pokud by tak neučinili, nechci si vůbec představovat, jaké by to mohlo mít následky.

V dané chvíli jsem viděla, jak se Černokožec v ohromení zvedá poté, co ho do boku zasáhl výstřel z pušky, dává průchod nesmírnému zuřivému ryku a vrhá se na další loď u hráze, zatímco se mu škubaly kauterizované pahýly křídel, kterými se instinktivně pokoušel opřít do vzduchu. Záhy se mi podařilo identifikovat i původce výstřelu. Zahlédla jsem ho na jednom z vyšších, zatím nepoškozených jeřábů na molu. Díky působení právě pozřené Zelené jsem během několika vteřin na konstrukci jeřábu vyšplhala a našla na výztuži muže, který na Černokožce mířil dlouhou puškou. Vystřelil, bylo vidět, jak se Černokožec opět vzepjal a poté vyskočil dopředu, aby přistál na široké palubě Kovolodní *Zášti dragga*, Modrolovce, jenž se nedávno vrátil z jižních moří. Posádka se neprozíravě rozhodla, že se útočníkovi postaví, a napadla ho různými střelnými zbraněmi, které však neměly dostatečně velkou ráži, aby mu dokázaly způsobit větší tělesnou újmu.

Střelec začal při nabíjení neomaleně a mocně klít, pak zmlkl, když jsem se k němu vydala po konstrukci. „Tak to se omlouvám, paninko,“ pronesl s přízvukem Starokolonistů. O jeho původu svědčila i snědá barva jeho pokožky. Na to, abych mu dala přednášku o etiketě, se mi nedostávalo času. Všimla jsem si jeho obnošeného, ale festovního šatstva a následně jsem popatřila i na jeho dlouhou pušku: jedno-rannou zbraň značky Vactor-Massin ráže .6 s odsuvným uzávěrem, již mívají v oblibě úspěšnější kontraktorské společnosti.

„Osobní zbraně, pane, se musí při příjezdu do Carvenportu uložit u protektorátu,“ řekla jsem.

Střelec odpověděl sotva postřehnutelným úsměvem a poté kývl na stále běsnícího netvora. „Řekl bych, paninko, že až ho skolím, mohli by mi to prominout. Kdyby jenom na moment přestal běsnit, abych se mu trefil do lebky.“

Dívala jsem se, jak Černokožec z paluby *Zášti* máchnutím oca-su smetl poslední členy posádky a zaklonil hlavu, aby vítězoslavně

zaryčel. Přitom mu z ocelového kolíku v krku nepřestávala téct krev. „Je mnohem živější, než by měl být,“ prohlásil kontraktor, opět zamířil, pak tlumeně zaklel, když zvíře zase vyskočilo. „Na to, kolik krve z něj vyteklo.“

„Jak se jmenujete, pane?“ otázala jsem se.

„Torcreek, paninko. Braddon Torcreek, člen Nezávislé skupiny Dlouhé pušky s pětiovým podílem.“

Vyňala jsem ze svých zásob flakon Červené a Černé a všechno to vypila, načež jsem si opět řádně přihnula Zelené. „Já vám ho podržím, pane Torcreeku,“ řekla jsem. „Uvidíme, jestli vám tu milost přece jen zajistíme.“

Po těchto slovech jsem střelce přeskočila a vyrazila na konec konstrukce, odkud jsem se vrhla na šikmý stěžeň čnicí z paluby naklánějící se nákladní lodi, která si stále ponechávala plachty jako pojistku před selháním motoru. Bylo to asi třicet stop daleko, nic, co by nedokázala překonat Krvožehnaná posilněná Zelenou. Zachytila jsem se takeláže a s využitím odstředivé síly jsem se vymrštila za Černokožcem, což je základní úkon, který už téměř dvě desetiletí učím své svěřenkyň. Když jsem se značnou rychlostí hnala k Černokožci, povolala jsem na pomoc Červenou, abych ho napadla zezadu. Kůže mu v důsledku závanu horka přirozeně sežehla, byť z větší části zůstala nepoškozená, ale stejně jako všichni příslušníci jeho rodu nebyl schopen ignorovat výzvu.

Přistál na další nákladní lodi, jejíž posádka zareagovala s mnohem menší agresivitou než lodníci ze *Zášti* tím, že se chvatně vrhla přes hrazení, ač jejich úprku mohly napomoc i ohně, které jsem zažehla přičiněním Červené. Černokožec se prudce stočil v planoucí spleti lanoví a dřeva, otevřel chřtán, aby vydechl svou ohnivou odpověď, a pak zavyl roztrpčením, když z něj plamen nevyšel. Tvrdě jsem přistála na palubě sotva dvacet stop od něj. Vydatná dávka Zelené zabránila tomu, abych si při dopadu přivodila paralyzující zranění. V přímé výzvě jsem se mu zadívala do očí, což žádný samec dlouho nesnese. Opět zařval a vyrazil proti mně. Drápy rozdrásal palubu na třísky, stočil ocas, aby se jím prudce ohnal, a najednou dokonale znehybněl, když jsem přivolala Černou, kterou jsem pozřela před několika málo okamžiky.

Bylo nasnadě, že jde o děsivě silné zvíře, ale dosud jsem si naplno neuvědomovala moc, jakou vládne. Vší silou se vzpíralo v mém svěření zrozeném z Černé a tak rychle ze mne odčerpávalo zásobu požitého produktu, že se mi nenadále orosilo čelo potem a má netrpělivost, kdy pan Torcreek splní svůj smělý slib, narůstala. Je tedy zvláštní, že v této fázi musím popsat další vjem, jistý vhled mimo všeobecné pozdvižení a naléhavost dané situace. Zatímco jsem totiž nepřestávala sledovat Černokožcovy oči, rozpoznala jsem v něm něco, co překonávalo jeho zvířecí touhu po mase a vítězství: jakousi hlubokou a šíravou hrůzu, nikoli však ze mne. V tom okamžiku jsem si uvědomila, že Černokožec se nepokoušel pomstít za své zajetí a mučení ani za zavedení ocelového čepu do svého těla. On se pokoušel uprchnout, usiloval o útěk před něčím mnohem horším, než byla ta drobná, dvounohá obtížná havěť. Právě když jsem si v duchu promítala jeho únikovou trasu, od roztržštěné kádě s onou záhadnou mrtvolou přes stísněné ulice až do přístavu, ukázalo se, že pan Torcreek není žádný chvástal.

Kulka z pušky při letu nad mou hlavou slabě zasvištěla a uvázla přesně uprostřed Černokožcova zkoseného čela. Křečovitě sebou zazmítal, dlouhé tělo se mu od hlavy až po ocas zavlnilo, načež se s přidušeným zachroptěním zhroutil na částečně zničenou palubu.

ZÁVĚR

Úplný seznam obětí a přehled škod najde Rada v Příloze číslo 2, kde se rovněž nachází cenový odhad oprav. Jak již bylo uvedeno výše, vyhotovit přesnou a nezpochybnitelnou zprávu je nemožné, nicméně jistá fakta lze stanovit mimo jakoukoli pochybnost.

Za prvé, na pódium vedle pana Dunmorna, který právě uzavíral poměrně obšírné pojednání o přednostech firemní loajality, vskutku vyšplhala jistá žena neznámé totožnosti doprovázená malým dítětem blíže neurčeného pohlaví. Mám-li být upřímná, pan Dunmorn nebyl obecně považován za toho nejpřesvědčivějšího řečníka, čímž se možná vysvětluje, že velká část přítomných v kritickém okamžiku dění nevěnovala pozornost. Navzdory tomu jsem shromáždila a srovnala prohlášení šesti různých svědků, charakterních a soudných osob,

které potvrdily, že ona neidentifikovaná žena vykročila z řady rodičů a dětí čekajících na Krvezkoušku a volným krokem vyšla na pódium, kde si jí nepovšiml ani pan Dunmorn, ani skupinka vykrvovačů, kteří se chystali zavést čep do Černokožcova krku. Žena je popisována jako mladá, ale její podrobnější popis se mi nepodařilo získat. Jeden ze svědků uvedl, že s její fyziognomií a vystupováním se pojila jistá konvenční přitažlivost, ale viděl ji z příliš velké dálky na to, aby byl s to poskytnout bližší informace ohledně barvy jejich vlasů nebo pokožky. Popisy dítěte jsou stejně neurčité, byť s ohledem na jeho výšku by se dalo usuzovat na osobu ve věku osmi let čili v patřičném věku na podstoupení Krvezkoušky.

Zdá se, že žena popadla své dítě a skočila do kádě jen několik vteřin poté, co pan Dunmorn vydal pokyn k zahájení vykrvovacího procesu. V tomto bodě do většiny líčení, možná pochopitelně, vstupuje jistý zmatek. Při korelaci různých svědectví jsem nicméně odhalila několik klíčových společných prvků. Je nepochybné, že kádě se roztrátila zevnitř a jak pan Dunmorn, tak vykrvovači přišli o život právě při této explozi. Také vyšlo najevo, že za tento konkrétní akt zkázy nebyl zodpovědný Černokožec, neboť toho v daném okamžiku poutaly řetězy k vykrvovacímu rámu. Po zničení kádě a následném rozptýlení značné části produktu se davu zmocnila všeobecná panika, avšak tři svědci si zachovali duchapřítomnost do té míry, že když se produkt snášel k zemi, dosvědčili, že po Černokožcových řetězech už nebylo ani stopy, načež se tedy pustil do svého zoufalého úprku z dějiště této pohromy.

Můj závěr je znepokojivý, ale nevyhnutelný: Černokožec se na svobodu dostal přičiněním Krvožehnané osoby, jíž lze nyní připsat úmrtí pana Dunmorna a mnoha dalších lidí. Seznam podezřelých, kteří touží poškodit syndikátní zájmy na tomto světadíle, je dlouhý a možná největší pozornost si v tomto směru zaslouží Korvantinská říše. Je mi však zatěžko pochopit, jakou výhodu by z tohoto incidentu mohli získat třeba i oni. Mimořádně záhadná rovněž zůstává spojitost, již tato skrytá osoba mohla mít s onou ženou či jejím záměrem. Jak bylo uvedeno výše, tělo dotyčné bylo zajištěno, byť tedy v neidentifikovatelném stavu, ale dítě, s nímž skočila do kádě, po jejím boku nalezeno nebylo. Při incidentu přišlo o život několik dětí,

pověštinou z řady těch, které se shromáždily na Krvezkoušku, ale o všechny se přihlásili truchlící příbuzní. Co bylo zač toto dítě nebo kam se mohlo podít, zůstává možná tou nejnepokojivější hádankou spjatou s celou neblahou událostí.

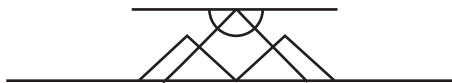
Ujišťuji Radu, že mé úsilí přijít těmto otázkám na kloub ještě není vyčerpáno a budu i nadále vynakládat veškerou nezbytnou energii k tomu, abych na ně našla potřebné odpovědi.

Do doby příjezdu nástupce pana Dumorna zůstávám, vážení pánové a dámy, Vaší nejoddanější zaměstnankyní a akcionářkou

Lodima Bondersilová,
dočasná ředitelka carvenportského odboru
Arradsíánských kontinentálních sdružení

I

RUDÉ PÍSKY

Co máme na mysli, když používáme pojem „produkt“, to jinak nevinné označení, které v průběhu předchozího století a s nástupem doby korporátní zatížil takový význam? Nepochybuji, že většina čtenářů by odpověděla pouze jedním slovem: „krev“. Případně by svou definici konkrétněji rozšířili na spojení: „krev draggů“. V podstatě je to správně, byť se zjevnou tendencí zastřít vskutku ohromnou komplexnost tématu, jemuž se věnujeme na stránkách tohoto skromného svazku. Neboť jak může dosvědčit i ten nejpověřivější dalcijský divoch nebo negramotný primitiv z Ostrovů, neexistuje žádný jeden druh produktu. Milý čtenáři, ušetřím tě přehnaných technických popisů každé varianty a stále většího seznamu derivátů získaných z mrtvých těl arradiánských draggů. Přílehavější, a možná zábavnější, mi naopak připadá prostě jen zopakovat mantru, kterou se učí studentky Kovolodní akademie pro vzdělávání dívek, mezi něž se hrdě počítám:

Modrá pro mysl.

Zelená pro tělo.

Červená pro oheň.

Černá pro sílu.

Výňatek z *Laického průvodce plasmologií* od slečny Amorey Findlestacové, Kovolodní nakladatelství — 190. firemního roku (1579. roku dle mandinorského kalendáře)

KAPITOLA I LIZANNE

Pan Redsel ji objevil na přídi těsně po západu slunce. Zvykla si zde prodlévat za příznivého počasí většinu večerů, kochala se přehlídkou hvězd a měsíců, užívala si pocitu, který jí na kůži zanechával vítr vanoucí od moře, a neutuchajícího rytmického šplouchání dvou koles *Vzájemné výboby*. Jejich kadence dnes večer zpomalila, neboť kapitán snížil rychlost s ohledem na blížící se Bariérové ostrovy se všemi jejich skrytými nebezpečími. Ráno je budou obklopotvat vířící proudy Úžiny a kola se budou točit plnou rychlostí, ale v této chvíli bylo zapotřebí udržovat klidnější tempo a úzkostlivě se řídit mapou a kompasem.

Při příchodu pana Redsela se neotočila, ačkoli jeho kroky bylo i přes rachot koles dobře slyšet. Dál upírala zrak na právě vyslé měsíce Serfii a Morvii a myslela si, jaká je škoda, že dnes není vidět i jejich větší sestra. Nikdy se nemohla nabažit pohledu na bezpočet Nelfiných údolí a hor, které, na rozdíl od jejich podobaných a zjizvených sester, byly z velké části bez kráterů. *Výboda ještě nedávno aktivního povrchu*, jak podotýkal její otec. *Pořád je to ale mrtvý svět*.

„Slečno Lethridgová,“ pronesl pan Redsel, když za ní zastavil. Neotočila se, ale věděla, že si bude držet patřičný a zdvořilý odstup. Pečlivé pozorování v průběhu plavby ji víceméně ujistilo, že je příliš zkušená na to, aby si v tak klíčové fázi dovolil nějakou neobratnost. „Zdá se, že jsem vás přistihl pohrouženou do šepotu noci.“

Marsal, řekla si v duchu. *Začíná citátem. Poněkud banálním, ale dostatečně obskurním na to, aby vyvolal dojem učnosti.*

„Pane Redsele,“ odpověděla a nechala do svého hlasu proniknout špetku vlídnosti. „Chápu to dobře, že vám nešly karty?“

Ostatní cestující trávili večery různou salonní zábavou, povětšinou hraním karet a amatérským bříkáním na staříčkou pianolu v přepychové, byť prostorově skromné společenské místnosti. Kromě občasně nezávazné konverzace ji většinou nechávali na pokoji. Akcionářský status měl své výhody a nikdo nebyl natolik vysoce postavený nebo drzý, aby jí vnucoval svou přítomnost. Pan Redsel jí nicméně věnoval větší pozornost než ostatní, třebaže až do dnešního večera neprojevil snahu o navázání kontaktu, o jehož nevyhnutelnosti věděla od okamžiku, kdy se ve Ferosu nalodil.

„Hru Smutní kluci jsem nikdy neměl rád. Slečna Montisová odlehčila mé peněžence o celých deset kuponů, než jsem dostal rozum, omluvil se a odešel.“

Nechala mezi nimi chvíli viset ticho, načež se k němu otočila s nadějí, že ho zdráháním ponoukne k větší sdílnosti. Pan Redsel však co do mlčenlivosti projevoval úctyhodnou kázeň, byť rozhodnutím sáhnout do saka pro krátký doutník prokázal jistou netrpělivost.

„Děkuji vám,“ pronesla, když jí nabídl otevřené pouzdro a vyňala jednu z tenkých, listem obalených delikates. „Dokonce až z Dalcie,“ dodala, zatímco si doutníček otřela o horní ret, aby vdechla jeho aroma.

„Všechno ostatní mi připadá jako chabá náhražka.“ Škrtl zápalkou a naklonil se k ní. Když si doutníček přiložila ke rtům a nasála plamen na list, prsty jí zahalil kouř. Dobytel ženských srdcí by možná využil příležitosti a blízký kontakt by nepřerušoval, možná by se dokonce pokusil o letmý polibek, ale pan Redsel věděl, co se sluší a patří.

„Člověk by se měl oddávat svým vášním vždy, když je to možné.“ Ustoupil, zapálil si vlastní doutník a dohasínající zápalku odcvrkl do tmy za zábradlím. „Nemyslíte?“

Pokrčila rameny a přitáhla si kolem nich šátek. „Kdysi jsem měla učitelku, která ráda dávala rovnítko mezi požitkářství a slabost. ‚Pamatujte si, děvčata, že cesta do akcionářského úřadu nevede přes hry, nýbrž přes píli.‘“ Byla to pravdivá historka a vzpomínka, při níž jí v paměti vytanula povětšinou strohá tvář madam Bondersilové, jí vyloudila úsměv na rtech. *Bude mi potěšením vás opět vidět, madam, pomyslela si s pohledem na oba měsíce, tetelící se na potemnělých vlnách. Pokud přežiju dnešní noc.*